

Sygn. akt I KK 129/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **A. P.**

skazanego za czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 10 maja 2022 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego A. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...), rozstrzygnął o odpowiedzialności 12 osób, w tym A. P., którego uznał za winnego:

- czynu opisanego w pkt VII (części wstępnej wyroku), polegającego na tym, że w bliżej nieustalonych dniu w okresie od 29 lipca 2010 r. do 9 lutego 2011 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnia czynu zabronionego stałe źródło dochodu, udzielił pomocy w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych wbrew przepisom ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii w ten sposób, że przekazał T. S. pieniądze w kwocie 10 000 zł na sfinansowanie nabycia od ustalonej osoby w celu dalszej odsprzedaży znacznej ilości środków psychotropowych w postaci nie mniej niż 300 gramów amfetaminy oraz znacznej ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 300 gramów konopi innych niż włókniste - marihuany, po czym w odstęпах tygodniowych otrzymał od T. S. w ratach łączną kwotę 12 500 zł, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za jego popełnienie wymierzył mu karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności;

- czynu opisanego w pkt VIII, polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym dniach w okresie od 20 września 2011 r. do 16 października 2012 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnia czynu zabronionego stałe źródło dochodu, udzielił pomocy w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ten sposób, że dwukrotnie przekazał T. S. pieniądze w kwotach po 5000 zł, łącznie 10 000 zł, na zapłatę za nabycie w celu dalszej odsprzedaży od P. B. znacznej ilości środków psychotropowych w postaci 2000 sztuk tabletek ekstazy, po czym w odstęпах tygodniowych otrzymał od T. S. w ratach łączną kwotę 12 000 zł, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za jego popełnienie wymierzył mu karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności;

- czynu opisanego w pkt IX, polegającego na tym, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie od lipca do sierpnia 2012 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnia czynu zabronionego stałe źródło dochodu, udzielił pomocy w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ten sposób, że przekazał T. S. pieniądze w kwocie 6000 zł na sfinansowanie nabycia od ustalonej osoby i dotychczas nieustalonej osoby w celu dalszej odsprzedaży znacznej ilości środków psychotropowych w postaci nie mniej niż 500 gramów amfetaminy, po czym w odstęпах tygodniowych otrzymał od T. S. w ratach łączną kwotę 7500 zł, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29

lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za jego popełnienie wymierzył mu karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności;

- czynu opisanego w pkt X, polegającego na tym, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od czerwca 2014 r. do 3 maja 2017 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnia czynu zabronionego stałe źródło dochodu, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ten sposób, że wielokrotnie przekazał T. S. pieniądze w kwotach od 5000 do 10 000 zł, łącznie nie mniej niż 60 000 zł na zapłatę ustalonej osobie za zbycie T. S. znacznej ilości środków psychotropowych w postaci nie mniej niż 3000 gramów amfetaminy oraz 1500 gramów marihuany w celu dalszej odsprzedaży, po czym w odstępach tygodniowych otrzymał od T. S. w ratach łączną kwotę nie mniejszą niż 72 000 zł, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za jego popełnienie wymierzył mu karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 17 lipca 2017 r., godz. 9:05 do dnia 5 lutego 2018 r. Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości osiągniętej przez oskarżonego korzyści majątkowej z popełnienia czynów opisanych w:

„pkt VII w kwocie 12 500 zł,
 pkt VII w kwocie 12 500 zł,
 pkt IX w kwocie 7500 zł,
 pkt IX w kwocie 72 000 zł” (tak w oryginale).

Apelacje od powyższego orzeczenia wnieśli m.in obrońcy A. P., zaskarżając wyrok co do tego oskarżonego oraz prokurator.

Adwokat A. K. zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu według opisu aktu oskarżenia pod pkt VII, pkt VIII oraz pkt IX, to jest art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., polegającą na błędnym przyjęciu, że oskarżony A. P. udzielał pomocy w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi, a w konsekwencji zastosowaniu wskazanej konstrukcji prawnej „pomocnictwa”, gdy zachowanie oskarżonego nie zawierało ustawowych znamion przestępstwa z uwagi, że według dokonanego przez Sąd Rejonowy ustalenia, czynności te polegały na zawieraniu umów pożyczek pieniężnych z oskarżonym T. S. bez określenia świadomości oskarżonego A. P. co do przeznaczenia przekazywanych środków pieniężnych, skoro umowy pożyczek są dozwolonymi prawem czynnościami cywilnoprawnymi przewidzianymi w art. 720 k.c.;

2. obrazę prawa materialnego w innym przypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k. (w oryginale omyłkowo wymieniono art. 439 pkt 1 k.p.k.), wobec błędnego zastosowania przepisu art. 45 § 1 k.k. do orzeczenia przepadku korzyści majątkowej łącznie w kwocie 104 500 zł, pomimo, że oskarżony takiej korzyści nie osiągnął w ogóle, jak też nie uzyskał określonych kwot korzyści z czynów opisywanych w tej części rozstrzygnięcia, a mianowicie „z popełnienia czynów opisanych w: pkt VII w kwocie 12 500 zł, pkt VII w kwocie 12 500 zł, pkt IX w kwocie 7500 zł, pkt IX w kwocie 72 000 zł”;

3. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. wobec braku wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na pomówieniach oskarżonego T. S., zdawkowo określonych jako przekonujące, logiczne i konsekwentne, pomimo, że nie zostały poparte jakimikolwiek innymi dowodami na potwierdzenie ich wiarygodności, przy uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. P., choć były one równie logiczne i konsekwentne, a w dodatku poparte innymi dowodami w postaci zeznań świadków i wyjaśnień współoskarżonych, które jednoznacznie podważały wiarygodność wyjaśnień oskarżonego T. S., jak też wobec dokonania przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości nie niekorzyść oskarżonego A. P. (w tej części, gdzie Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego T. S. za przekonujące tylko w oparciu o ustalenie, że wystarczyło,

by opisywane przez niego zdarzenia mogły mieć miejsce (a więc bez pewności, że w istocie się wydarzyły), a także w tej części, gdzie Sąd Rejonowy uznał, że wyjaśnienia oskarżonego T. S. są w znacznej części potwierdzone innymi dowodami (a więc nie w całości), choć żaden z tych dowodów nie miał związku z zarzutami dotyczącymi oskarżonego A. P., a nadto przy braku wyjaśnienia prawnych podstaw skazania oskarżonego A. P. w ramach przypisanej kwalifikacji prawnej;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie wobec przyjęcia, że oskarżony A. P. udzielił pomocy w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych, a także bezpośrednio brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających i psychotropowych w ten sposób, że przekazywał oskarżonemu T. S. określone środki pieniężne w formie pożyczek pieniężnych, których zwrot otrzymywał wraz z odsetkami od kapitału, pomimo, że prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, że oskarżony A. P. pożyczył oskarżonemu T. S. jedynie kilkaset złotych na pokrycie potrzeb bieżącego utrzymania, bez jakiegokolwiek wiedzy o rzeczywistych zamiarach oskarżonego T. S., a zatem bez przejawiania umyślnego zamiaru udziału w jakimkolwiek przestępstwie.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia „zarzuconego mu czynu” (nie uwzględnił, że czynów tych było kilka), ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.

Drugi obrońca adw. K. N. zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k. i art.7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, bo selektywnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego, naruszającej zasady prawidłowego wnioskowania, ale również wiedzy i doświadczenia życiowego, pomijającej istotne okoliczności i dowody występujące w sprawie, przede wszystkim konsekwentne, spójne wyjaśnienia oskarżonych A. P., S. K., E. L., ale i K. K., zeznania świadków M. K., K. S., M. S., P. M., D. J., w częściach dotyczących wątku odpowiedzialności oskarżonego A. P., a oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na interesownych,

wewnętrznie sprzecznych i niekorespondujących z żadnymi innymi dowodami wyjaśnieniach oskarżonego T. S., co powoduje, że wnioskowanie Sądu nie korzysta z ochrony przewidzianej dyspozycją art. 7 k.p.k. i jaskrawe sprzeczne jest z treścią art. 4 k.p.k.;

- art. 6 k.p.k. i art. 423 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku w warunkach czyniących tę czynność prawnie bezskuteczną, a co z kolei istotnie narusza prawo do obrony, mające swoje umocowanie także w art. 42 ust 3 Konstytucji RP.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego A. P. i uniewinnienie go od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..

Prokurator zaskarżył wyrok w części zawierającej orzeczenie o karze m. in. na niekorzyść oskarżonego A. P.. Podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego – art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 45 § 1 k.k., nadto zarzut rażącej niewspółmierności kary, wniósł o zmianę wyroku wobec wymienionego oskarżonego we wskazany w apelacji sposób.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt II Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok m. in. wobec A. P. w ten sposób, że w odniesieniu do skazań za czyny opisane w punktach VII-X aktu oskarżenia uzupełnił wymierzone kary pozbawienia wolności poprzez wymierzenie kar grzywny 200 stawek dziennych po 30 zł za stawkę za każdy z czynów oraz uzupełnił karę łączną poprzez wymierzenie kary łącznej grzywny w wymiarze 500 stawek dziennych po 30 zł za stawkę. W pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy i zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Nadto Sąd Okręgowy na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. sprostował oczywiste omyłki zawarte w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w odniesieniu do A. P. użytą powtórnie liczbę VII zastąpił liczbą VIII, a użytą powtórnie liczbę 12 500 zastąpił liczbą 12 000.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca aktualnie skazanego A. P.. Zaskarżył wyrok co do tego skazanego w całości, podnosząc zarzut rażącego naruszenia przez Sąd odwoławczy:

„- przepisów prawa materialnego, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacji dotyczących błędnej wykładni ustawowego znamienia pomocnictwa w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi, pomimo, że przypisane oskarżonemu A. P. i opisane w sentencji pkt VII, VIII i IX wyroku zachowanie nie określa w żaden sposób zamiaru i świadomości oskarżonego udziału w przestępstwie, zaś wskazane umowy pożyczek są dozwolonymi prawem czynnościami cywilnoprawnymi przewidzianymi w art. 720 k.c.;

- przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wobec nieuwzględniania zarzutu naruszenia przepisów postępowania na skutek dokonania oceny wyroku Sądu Rejonowego w oparciu o uzasadnienie sporządzone i podpisane przez sędziego w stanie spoczynku, jako osobę nieuprawnioną, albowiem po przejściu w stan spoczynku sędzia nie może wykonywać jakichkolwiek czynności związanych z orzekaniem, bowiem nie może sprawować wymiaru sprawiedliwości, stanowiącego atrybut osoby pełniącej urząd sędziego w stanie czynnym, co powoduje sytuację braku uzasadnienia, mimo złożenia przez stronę wniosku w trybie art. 422 k.p.k.;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 105 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 434 k.p.k. wobec zmiany merytorycznej treści wyroku w drodze sprostowania sentencji orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody poprzez zastąpienia powtórnego zapisu liczby „VII” liczbą „VIII” oraz powtórzonej liczby 12 500 liczbą 12 000, co doprowadziło do obciążenia oskarżonego A. P. dodatkowo obowiązkiem naprawienia szkody w kwocie 12 000 zł ponad zapis w wyroku pierwszej instancji;

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. wobec braku wszechstronnego rozważenia zarzutów apelacji obrońców oskarżonego A. P. dotyczących naruszenia zasady swobodnej, a nie dowolnej oceny dowodów przemawiających przeciwko oskarżonemu A. P., jak też brak

właściwego odniesienia się do zarzutu rozstrzygnięcia na niekorzyść wątpliwości jakie musiał powziąć Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego, gdy wyraził pogląd o tym, że opisywane przez oskarżonego T. S. wydarzenia mogły mieć miejsce (a więc bez pewności, że w istocie się wydarzyły) jak też, że w części są potwierdzone (a więc nie w całości), co pozostaje w sprzeczności z zasadą in dubio pro reo”.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić pogląd prokuratora o oczywistej bezzasadności kasacji, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron. Odnośnie do zarzutów skargi trzeba wskazać, że:

- zarzut ujęty w pkt 1. jest chybiony z tego powodu, że w odniesieniu do A. P. Sąd odwoławczy prawo materialne stosował (choć bez podania przepisów) tylko wtedy, gdy orzekał kary grzywny za każdy z czynów przypisanych mu przez Sąd I instancji, zatem nie były to przepisy wymienione w zarzucie. Te stosował Sąd Rejonowy, którego orzeczenie nie może być przedmiotem kasacji (zob. art. 519 k.p.k.). Należy jednak uwzględnić, że w tym zarzucie jest mowa o nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji dotyczących błędnej wykładni ustawowego znamienia pomocnictwa w obrocie środkami odurzającymi i psychotropowymi, i został wskazany jako naruszony także art. 433 § 2 k.p.k., co powoduje, że autor kasacji powinien zakwalifikować ten zarzut jako podnoszący naruszenie przepisu postępowania. Jednak i tak odczytany zarzut nie jest zasadny. Sąd Okręgowy zajął stanowisko co do forsowanej w jednej z apelacji tezy, że zachowanie A. P. nie było przestępne, bowiem jego relacje z T. S. nie polegały na przestępczym współdziałaniu, a jedynie na zawieraniu umów pożyczek pieniężnych, tj. dozwolonych prawem czynnościach cywilnoprawnych i nie miał świadomości co do przeznaczenia przekazywanych T. S. środków pieniężnych. Chociaż zarzut ten obrońca (zarazem autor kasacji) określił jako zarzut obrazy prawa materialnego, to

w istocie zarzucał błąd w ustaleniach faktycznych co do wiedzy A. P., na co są potrzebne T. S. pieniądze, które mu przekazywał. W tym względzie Sąd *ad quem* stwierdził, że Sąd Rejonowy nie naruszył prawa, zwłaszcza art. 7 k.p.k., uznając za wiarygodne wyjaśnienia T. S., który wielokrotnie opisywał wielowątkowy proceder przestępczy praktykowany z udziałem wielu osób, w tym znanego mu od lat A. P.. Wiedział on o sprzecznych z prawem zachowaniach T. S. i na co przeznacza pożyczane od niego pieniądze. Ustalenia poczynione w tym względzie przez Sąd *meriti* znajdują odbicie w opisach czynów przypisanych A. P., jak też w pisemnym uzasadnieniu wyroku, w którym za fakty udowodnione podano świadczenie pomocy T. S. w zakupie określonych środków odurzających i psychotropowych poprzez udzielanie mu na ten cel wysokooprocentowanych pożyczek. Powtórzył to Sąd odwoławczy wskazując, że „oskarżony A. P. znał od lat T. S., wiedział czym ten się zajmuje i był w pełni świadomy tego, że pożyczając mu znaczne kwoty pieniędzy finansuje jego proceder, pomagając obracać znacznymi ilościami środków odurzających i psychotropowych”. W tym stanie rzeczy nie ma powodów by uznać, że doszło do jakiegokolwiek naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., natomiast trzeba stwierdzić, że wbrew realiom sprawy skarżący utrzymuje, iż przypisane A. P. zachowanie „nie określa w żaden sposób zamiaru i świadomości oskarżonego udziału w przestępstwie”. Wypada też zwrócić uwagę, że obrońca miesza dwie kwestie: wykładni ustawowego znamienia pomocnictwa do popełnienia przestępstwa i błędu w ustaleniach co do zamiaru A. P. udzielenia pomocy (ułatwienia) T. S. do popełniania przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii.

W drugim zarzucie kasacji jest ponownie mowa o rażącym naruszeniu m.in. art. 433 § 2 k.p.k., jednak redakcja zarzutu nasuwa zastrzeżenia, bowiem obraza tego przepisu nie polega na nieuwzględnieniu określonego zarzutu apelacji. Jeżeli natomiast miałyby polegać na nierozważeniu, czy wadliwym rozważeniu wskazanego zarzutu apelacji, to nie ma powodów by uznać, że taki przypadek miał miejsce. Sąd Okręgowy zaprezentował całkiem obszerny wywód, którego konkluzja sprowadza się do poglądu, iż przejście sędziego w stan spoczynku nie zwalnia go od obowiązku sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku oraz że sporządzenie uzasadnienia nie jest czynnością orzeczniczą, a jedynie wtórną do orzekania,

zatem nie jest wykluczone sporządzenie uzasadnienia przez sędziego w stanie spoczynku, który przed odejściem ze służby brał udział w wydaniu orzeczenia. Pogląd ten (kontestowany przez skarżącego twierdzeniem, że sędzia w stanie spoczynku nie może sprawować wymiaru sprawiedliwości – słusznym, ale pomijającym fakt, że sporządzenie uzasadnienia orzeczenia nie jest sprawowaniem wymiaru sprawiedliwości) zasługuje na aprobatę, przy czym należy zaznaczyć, że w orzecznictwie był już wcześniej wyrażany (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 października 2012 r., II AKa 251/12; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 maja 2016 r., II AKz 228/16). Znajduje też umocowanie w Regulaminie urzędowania sądów powszechnych (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r., t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 2046 z późn. zm.), z którego § 119 ust. 3 wprost wynika możliwość sporządzenia pisemnego uzasadnienia orzeczenia przez sędziego w stanie spoczynku. Poza wszystkim, nie jest jasne, dlaczego obrońca upatruje interesu procesowego swojego klienta w negowaniu możliwości sporządzenia uzasadnienia wyroku przez sędziego w stanie spoczynku. Trudno przyjąć, że takie postąpienie naruszyło prawo oskarżonego do obrony, jak twierdzono w jednej z apelacji. Raczej służyło realizacji tego prawa, bowiem ułatwiło podjęcie polemiki z wyrokiem. W sytuacji, gdy został on wydany przez jednego sędziego, przyjęcie poglądu lansowanego przez obronę prowadziłoby do zamieszczenia w aktach sprawy adnotacji, że sporządzenie uzasadnienia wyroku nie jest możliwe, zaś apelujący musiałby bazować na ustnych motywach wyroku, o ile był przy jego ogłoszeniu. W takim wypadku sporządzenie apelacji z pewnością byłoby trudniejsze. Jeżeli zaś, co wynika z uzasadnienia kasacji, skarżący uważa, iż niemożność sporządzenia uzasadnienia wyroku prowadziłyby do jego uchylenia, to nie ma racji, o czym przekonuje chociażby treść art. 437 § 2 k.p.k.

Zarzut ujęty w pkt 3. wydaje się być wynikiem nieporozumienia. Sąd Okręgowy trafnie uznał, że w pkt 2. apelacji sporządzonej przez adw. A. K. m.in. jest sygnalizowane uchybienie w istocie stanowiące oczywistą omyłkę pisarską i sprostował ją przy zastosowaniu art. 105 § 1 i 2 k.p.k., co wbrew twierdzeniu skarżącego nie było niedopuszczalną w tym trybie ingerencją w orzeczenie. Nasuwa się przy tym uwaga, że sprostowanie to było niepełne, bowiem pominęło,

że w wyroku Sądu Rejonowego przy orzekaniu przepadku równowartości korzyści majątkowej dwukrotnie wymieniono czyny opisane w pkt IX, natomiast nie wskazano czynu z pkt X, wobec czego w tym zakresie wyrok wymaga dalszego sprostowania. W każdym razie nie jest tak, że przedmiotowe rozstrzygnięcie narusza art. 434 k.p.k. i jego skutkiem będzie obciążenie A. P. dodatkowo obowiązkiem naprawienia szkody w kwocie 12 000 zł ponad zapis w wyroku pierwszej instancji. Żadnym dodatkowym obciążeniem skazanego rozstrzygnięcie to nie skutkuje, raczej redukuje je o 500 zł, skoro podano, że powtórnie użyta liczba 12 500 (zł) zostaje zastąpiona liczbą 12 000 (zł). Z pewnością taką informację zainteresowany uzyskałby od sądu, gdyby zwrócił się o wyjaśnienie ewentualnych wątpliwości w trybie art. 13 § 1 k.k.w.

Do ostatniego zarzutu kasacji (z pkt 4.) nawiązano już wcześniej wskazując, że Sąd Okręgowy w trakcie kontrolowania wyroku Sądu I instancji m.in. rozważał, czy przy ocenie dowodów, w tym wyjaśnień T. S., Sąd ten nie naruszył art. 7 k.p.k., w szczególności czy utrzymał się w ramach oceny swobodnej. Stanowisko, że przy ocenie dowodów Sąd *meriti* respektował wymieniony przepis zostało należycie umotywowane na s. 17-19 uzasadnienia wyroku, zaś twierdzenie, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do zarzutu apelacji „wszechstronnie” jest ogólnikowe i w sumie gołosłowne, bowiem nie zostało w sposób należyty umotywowane. W istocie stanowi wyraz niezadowolenia autora kasacji z nieuwzględnienia apelacji wniesionych na korzyść skazanego. Wobec tego, że w tym zakresie nie wypowiedział się Sąd Okręgowy, celowe będzie przy tym zaznaczyć, że błędnie obrońca wskazywał w apelacji (podobnie w kasacji) na naruszenie zarówno art. 7 k.p.k., jak art. 5 § 2 k.p.k., nie dostrzegając, że twierdzenie o obrazie drugiego z wymienionych przepisów ma rację bytu, gdy nie wskazuje się, iż doszło do błędnej oceny dowodów.

Z kasacji wynika, że sprzeciw skarżącego budzi potraktowanie przez Sąd odwoławczy zarzutu bazującego na tym fragmencie uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, w którym wskazano, że wyjaśnienia T. S. są przekonujące m.in. dlatego, że „opisane fakty i okoliczności są realne, mogły rzeczywiście mieć miejsce” i zostały „w znacznej części potwierdzone innymi dowodami”. Skarżący wywodził, że te sformułowania dowodzą, iż Sąd Rejonowy nie miał pewności, czy opisane

zdarzenia (z udziałem A. P.) rzeczywiście miały miejsce, zatem skazanie oskarżonego było niezgodne z regułą *in dubio pro reo*. W tym względzie Sąd *ad quem* zauważył, że „wątpliwości owe dotyczą użytego przez Sąd określenia o możliwości zaistnienia zdarzeń opisywanych przez A. (powinno być: T. – uwaga SN) S., co miałyby świadczyć o braku pewności, by w istocie wydarzyły się. Jest to tendencyjna interpretacja, bowiem Sędzia rozstrzygający sprawę w I instancji wielokrotnie w innych sprawach używał takiego sformułowania oceniając obiektywną możliwość zaistnienia zdarzeń, a nie sygnalizując niepewność co do tego czy rzeczywiście zaistniały”. Można zgodzić się ze skarżącym, że nasuwa zastrzeżenia ten sposób argumentowania, który nawiązuje do sposobu redagowania przez sędziego uzasadnień wyroków wydanych w innych, nieokreślonych sprawach („wiemy jak interpretować tekst, bo znamy sposób pisania uzasadnień przez tego sędziego”), wszakże nie stanowi to poważnego uchybienia. Niezależnie od tego, że skarżący zbudował swoją tezę na wyrwanych z kontekstu niewielkich fragmentach uzasadnienia wyroku, trzeba bowiem podkreślić, że ma rację Sąd Okręgowy, kiedy wskazał, iż fragmenty te niekoniecznie świadczą o niepewności Sądu *meriti* co do zaistnienia czynów, za które został skazany A. P.. Świadczą raczej o tym, że dał on wiarę relacjom T. S. m.in. dlatego, że nie opowiadał on o zdarzeniach nieprawdopodobnych oraz dlatego, że w znacznej części zostały potwierdzone innymi dowodami. Nie znaczy to, że o ile jakaś część wyjaśnień takiego potwierdzenia nie miała, to należy ją odrzucić – wszak nie jest to konieczne w świetle art. 7 k.p.k., zwłaszcza że wsparcie innymi dowodami znaczącej części depozycji skłania do uznania, o ile nie zachodzą okoliczności temu się sprzeciwiające, że w całości są one wiarygodne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. postanowienia. Decyzja ujęta w pkt 2. znajduje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k., bowiem dostrzeżona także przez sądy obu instancji, które zwalniały A. P. od ponoszenia kosztów sądowych, trudna sytuacja materialna tego skazanego przemawiała za zwolnieniem go również od zapłaty kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

